

ALPES' TA

ARESTA 85
GENER-FEBRER 2007

2
1956-2006
50 ANYS D'ESPELEOLOGIA A LLEIDA
Josep Lluís Gàzquez

4
MARXES TÈCNIQUES REGULADES
Josep Lluís Gàzquez

6
**D'ARA EN ENDAVANT
EL DIA EN QUÈ MYOTIS ES VA
RETROBAR AMB EL PIPISTRELLUS**
Lluís Pérez Freixinet

9
**XVIII PREMI FOTOGRÀFIC
ÒSCAR RIBES**
Equip Aresta

12
**LA GRALLERA, L'EINA DE DIVULGACIÓ
DE LES ACTIVITATS DEL GRUP**
Josep Lluís Gàzquez

14
**DOS PROJECTES AMB GREU IMPACTE
AMBIENTAL AMENACEN EL
CONGOST DE MONT-REBEI**
Xavier Massot Castelló

16
RECORDANT EL JESÚS LORÉS
*Pili Domínguez i Pep Godoy
Ramon Pach
Mercè Ciutat*

18
**CAMPIONAT DE CATALUNYA
DE MARXES TÈCNIQUES REGULADES**

19
**VIDA DEL CENTRE
APUNTS I COMUNICACIONS**
Equip Aresta

EQUIP DE REDACCIÓ: Mercè Ciutat, Josep Lluís Gàzquez, Mercè Gàzquez, Dolors Llordés, Carmina Pardo, Carles Sàez, Núria Solé. DISSENY GRÀFIC: Josep Herrándiz. EDITA: Centre Excursionista de Lleida. REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: C/ Comerç, 25. 25007 Lleida. Tel.: 973242329. Fax: 973234497. E-mail: administracio@cextalleida.org INTERNET: <http://www.cel@cel.cat>. IMPRIMEIX: Arts Gràfiques Bobalà, SL. DIPÒSIT LEGAL: L-39-1958. Tirada: 1.200 exemplars. Publicació no lucrativa. El CEL no es responsabilitza de les opinions dels autors. Es permet la reproducció però amb l'esment de l'autor i l'origen. Subscripció de 6 números: 13 euros. Preu del número: 2,40 euros. Imprès en paper de cel·lulosa blanquejada sense clor. FOTO DE PORTADA: Graller de la Costa Alzina (Beniure) Foto: Josep Lluís Gàzquez COL-LABOREN:

Aquest número de l'*Aresta* és pràcticament una monografia dedicada íntegrament al GELL (Grup Espeleològic Lleidatà), la secció del Centre que aquest any passat complí cinquanta anys d'existència tot coincidint amb el Centenari de l'entitat comuna que ens aixopluga.

Potser la coincidència ha semblat deixar en segon terme l'esdeveniment de la secció més veterana del CEL, secció que ha estat una part fonamental i necessària en la revitalització de l'entitat a partir d'un període nefast que va esmoreir el país en general i Lleida en particular. Segurament es pot afirmar que el GELL congregà les noves generacions, filles de la postguerra, que, afeccionades a l'excursionisme i a la natura, es van sentir atretes per una activitat més tecnificada que les precedents, com ho fou l'espeleologia en aquell moment. Potser també fou una ironia involuntària d'aquells temps foscos, en què els joves trobaven oportú dedicar-se a l'activitat cavernosa, també fosca, i impune, a mena d'amagatall de l'ambient i el context que els envoltava.

És una prova de la importància del GELL el fet que la gran majoria d'actuals veterans del CEL són o han estat membres de la Secció d'Espeleologia en un moment o altre del seu pas per l'entitat, tot iniciant la formació de muntanya allí: alpinistes, escaladors, excursionistes, himàlaistes..., fins i tot els afeccionats al submarinisme. És ben sabut el fet que l'actual SAS (Secció d'Activitats Subaquàtiques) deu la seva existència al GELL. Quin veterà del CEL no ha estat algun cop furgant sota terra?

Sigui aquesta *Aresta* un homenatge al GELL, l'activitat especialitzada del qual al llarg d'aquests cinquanta anys ha estat prou extensa i profitosa en l'aventura del subsòl del nostre país i d'arreu. L'aportació del GELL al descobriment, coneixement i divulgació de les cavitats subterrànies és prou reconeguda al nostre país, així com per la contribució a la formació i al treball d'equip que requereix una activitat tècnica com l'espeleologia.

Que per molts més anys la llum del carbur sigui amb vosaltres.

LA PAERIA

Ajuntament de Lleida

Fundació Pública de la Diputació de Lleida

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

1956-2006. 50 anys d'espeleologia a Lleida

Tot i que amb anterioritat a l'any 1956 membres del Centre Excursionista de Lleida ja havien explorat diferents cavitats, no és fins mitjan anys seixanta quan apareixen les primeres referències al Grup Espeleològic Lleidatà. L'any 1956 el Centre Excursionista de Lleida incorpora per primer cop un vocal d'espeleologia a la seva Junta Directiva, en la persona d'en Ramon Pardell, com a capdavanter del Grupo de Exploraciones Subterráneas.

Dels membres del GELL i de llurs activitats n'hem escrit a bastament a la nostra revista *Grallera*, així doncs, l'article inicial del número 1, signat per la Carme Casals, relacionava de forma cronològica els responsables de la secció i les activitats més rellevants dels anys 1956 al 1984, data d'aparició de la revista. En el segon número, de l'any 1987, en Manel Cortès fa una glosa dels trenta anys del Grup Espeleològic Lleidatà i, des d'una visió més personal, de com havien estat els inicis de l'activitat espeleològica al Centre Excursionista de Lleida.

Amb el parèntesi de l'especial 3-4 dedicat monogràficament al catàleg espeleològic de la Noguera, altre cop al número 5 es torna a dedicar, en forma de separata amb motiu del 40è aniversari del GELL, un bon grapat de pàgines a un article de l'Àngel Gàzquez, on es recopilen totes les notícies referents al GELL i l'espeleologia (més o menys abreujades) aparegudes en els butlletins del Centre Excursionista de Lleida, a la seva segona etapa, des del seu inici al 1958 fins la seva fi al desembre de 1992, en ser substituït per aquesta revista *Aresta*.

Al llarg de tots aquests anys els espeleòlegs del CEL hem anat combinant el vessant més esportiu, el que podríem dir excursionisme subterrani, amb una tasca de recerca, catalogació, aixecament topogràfic i estudi, tant des del punt de vista geològic com biològic i de vegades arqueològic, de noves cavitats. Aquesta barreja d'esport, tècnica i ciència fa de l'espeleologia una activitat apassionant, que permet perllongar la seva pràctica en el temps, dedicant-se cadascú a l'especialitat que, en cada moment, més li atrau.

És per això que remetem al lector interessat en la nostra història als articles esmentats, així com a la resta de

treballs on es descriuen, amb tot luxe de detalls, les activitats i tasques de recerca i exploració més importants realitzades en aquests darrers 25 anys.

Podríem dir que en el transcurs d'aquests anys, centenars de lleidatans, juntament amb persones residents a les comarques veïnes, han passat per les estances del Grup, participant en les sortides organitzades, aconseguint d'aquesta manera aglutinar tots els interessats en el món subterrani.

Activitats del 50è Aniversari

Malaauradament la celebració del 50 aniversari del Grup Espeleològic Lleidatà ha coincidit amb el centenari de la nostra Entitat, fet que ha provocat una certa ombra a la primera per l'acumulació d'activitats que això ha suposat; malgrat tot i des de la nostra limitada capacitat de recursos crec que ens n'hem sortit prou bé.

Iniciàvem els actes el 2 d'abril amb la celebració de l'Assemblea Ordinària de la Federació Catalana

d'Espeleologia a la sala d'actes de la Diputació de Lleida, compartint data i recinte amb el "Matasegells del Centenari"; un cop acabada l'assemblea es convidà els presents a un aperitiu a La Masia.

Com a pas previ a la publicació de la revista *Grallera* es presentaren al XVI Premi Norbert Font i Sagué dos treballs del nostre grup, a l'apartat d'activitats i estudis realitzats als Països Catalans el titulat *Treballs del GELL a l'Alt Urgell (1995-2005)* i a l'apartat de divulgació a l'espeleologia, el titulat *El Montsec subterrani, Guia multimèdia*; el jurat ens atorgà sengles accèssits que ens foren lliurats el 17 de juny, dins dels actes de la Trobada d'Espeleòlegs de Catalunya, celebrada a Corbera de Llobregat. Dins l'apartat de sortides commemoratives els membres del GELL n'hem organitzat dues: a finals d'agost convidarem tots els interessats a una visita familiar a la Cova del Molí d'Aso, combinada amb un descens del Barranc de Viandico, com a mostra de les dues especialitats que componen l'activitat del GELL, l'espeleologia i el descens de barrancs. Després d'una bona estona de preparatius iniciarem el recorregut de la cova, una trentena de persones, entre grans i petits, varem viure moments inoblidables traspasant les zones aquàtiques de la galeria principal. A la part final de la cavitat, en un punt on la galeria es converteix en gatera, ens dividírem en dos grups, mentre els menys equipats feien mitja volta, la resta continuava fins la boca superior i, ja a la superfície, davallava el barranc, saltant de tolla en tolla fins al ràpel final.

Els dies 16 i 17 de setembre, va tenir lloc la tradicional sortida al Graller Gran del Corralot, amb un sopar de germanor al Càmping d'Àger, com a preludi de la jornada dominical, on aprofitarem per recordar totes les batalletes hagudes i per haver. L'endemà de bon matí una cinquantena de persones en arribarem fins la boca del Graller, la meitat dels quals, entre espeleòlegs en actiu, retirats i algun espontani, demostraren que, amb bona companyonia, tot és encara possible. Mercès a les múltiples instal·lacions realitzades a la vertical d'entrada, es pogué fer una

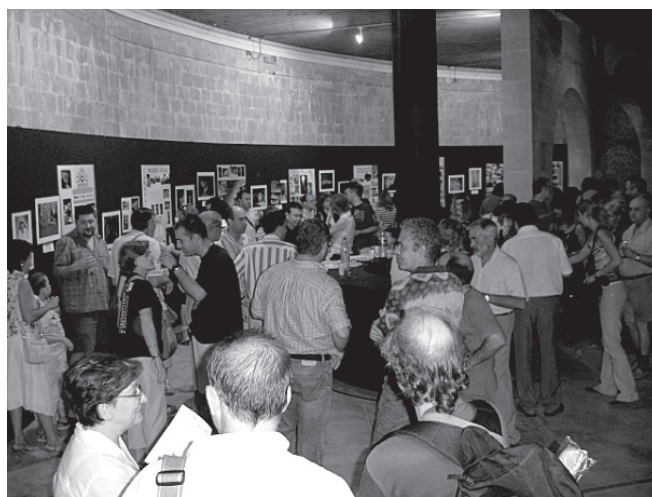

sortida força àgil, malgrat la quantitat de gent i la manca de forma d'algun dels participants. Com és tradició, es davallà fins la sala principal i després, aquells que no en tenien prou, varen visitar encara la via Bonica.

Després de mesos d'esforços i treballs, el dia 1 de setembre inaugurarem, als baixos de la plaça de Sant Joan, per cert el marc idoni per una mostra d'aquest caire, l'exposició antològica **50 anys d'espeleologia a Lleida**, amb la presència del regidor de Cultura de l'Ajuntament de Lleida i el president de la Federació Catalana d'Espeleologia. En aquesta exposició s'ha volgut reflectir, mitjançant una vintena de panells explicatius, la progressió que ha dut el nostre Grup durant aquests 50 anys, aturant-se en els punts més destacats que han marcat la història del Grup, combinats amb d'altres, referents a un àmbit espeleològic més general. S'han inclòs també més de quaranta fotografies fetes per membres de la secció incloses les de la primera exposició que va fer el GELL l'any 1971 a l'Institut d'Estudis Ilerdencs.

Un cop finalitzats els quinze dies d'exposició, tenim la voluntat d'exhibir els panells en diferents centres educatius de la nostra ciutat.

Josep Lluís Gàzquez

Marxes tècniques regulades

L'any 1970 el Centre Excursionista de Lleida organitzà la **I Marxa Provincial de Regularitat de Lleida**, amb un itinerari marcat entre Sant Llorenç de Montgai i l'ermita de Montalegre, al capdamunt del Mont-roig.

Les marxes regulades són, sens dubte, la primera especialitat competitiva organitzada per les entitats excursionistes del nostre país, prova d'això són les edicions celebrades l'any 2006:

- 48 Marxa d'orientació per descripció dels companys de Vilanova i la Geltrú
- 58 Marxa de regularitat per muntanya de Ripoll
- 50 Marxa d'orientació i regularitat de Sant Joan de les Abadesses
- 43 Marxa sistema Dufour de Molins de Rei

O la 29 edició de la Marxa de Regularitat de les Terres de Lleida, que després d'uns anys d'organitzar-la la nostra Entitat, es traspassà a la VIII Vegueria; anys més tard i després d'algunes discontinuïtats, la seva organització retornà al Centre Excursionista de Lleida.

Durant aquests anys alguns socis del CEL, majoritàriament membres del grup organitzador de la nostra Marxa, hem participat de forma esporàdica en alguna de les marxes organitzades per la resta d'entitats catalanes; fa uns anys, però, la FEEC va gestar una Copa Catalana de Marxes Tècniques Regulades que, a més d'agrupar i unificar criteris de tipus reglamentari, ha generalitzat la participació a les mateixes, obligant els seguidors del Circuit a participar a les proves que s'organitzen arreu, d'altra forma seria improbable comptar amb la participació de gent de Ripoll o Avinyó a una Marxa que transcorre per la zona d'Abella de la Conca o Bovera. Aquest efecte també s'ha produït a l'inrevés, si bé en una mesura més aviat justeta, cosa que ens agradaria ampliar fins a poder tenir, de forma continuada, un nombre d'equips participants si més no suficient per poder entrar a la classificació per Entitats —el mínim és 3 equips i actualment som dos els que hi anem.

Aquesta és, en definitiva, la primera raó d'aquest article, la segona és donar a conèixer les diferents modalitats de Marxes Tècniques Regulades que componen el calen-

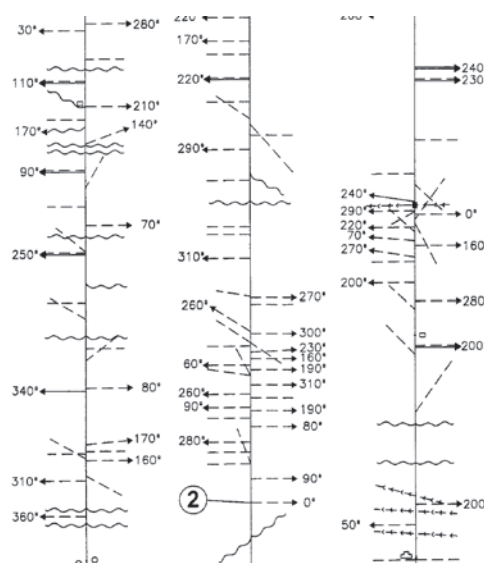
dari de la Copa Catalana; totes elles tenen un factor en comú, no es tracta de córrer, de fer l'itinerari en el menor temps possible, sinó que cal caminar seguint uns horaris establerts, habitualment comptats a un pas normal d'excursionista, és a dir, no depassant els cinc quilòmetres per hora aproximadament.

Marxa de Regularitat

És la modalitat més coneguda a la nostra Entitat, donades unes mitjanes de velocitat cal seguir l'itinerari establert, marcat a bastament, intentant ajustar els horaris de pas pels controls que determini l'organització, de situació coneguda o desconeguda, penalitzant tant l'avançament com el retard.

Marxa Sistema Dufour

En aquest sistema tenim un rutòmetre que representa l'itinerari en una ratlla recta a escala, i on se'ns indica totes les particularitats que trobem a peu de l'itinerari, en el lloc on proporcionalment correspongui segons l'escala i en la posició en la que ens les trobarem respecte al camí a seguir, excepte quan s'hagi de fer un canvi de camí, que si bé aquest estarà reflectit com correspon proporcionalment a la ratlla recta, la posició en el gràfic serà aleatòria i el que realment marcarà el camí a seguir,

serà una quantitat del 0 al 360, que significarà els graus respecte al nord magnètic on trobarem a la realitat el camí bo. Això que sembla tan complicat, amb una pràctica de pocs minuts, és suficient per aprendre la dinàmica d'aquest sistema.

Val a dir que aquesta tècnica va ésser dissenyada pel general suís Guillaume Henri Dufour (1787-1875), amant de la cartografia i les muntanyes, a l'època napoleònica, amb el fi que els missatges estratègics interceptats per l'enemic no fossin interpretats.

És indubtable que amb aquesta tècnica es desenvolupa l'agilitat per utilitzar la brúixola.

Marxa d'Orientació per Descripció

En aquesta modalitat l'itinerari ve descrit per una narració, amb la descripció detallada de la ruta a seguir i les singularitats que anem trobant o veient tant a prop com potser lluny. La dificultat rau en el fet que una mala interpretació d'aquella provoca la pèrdua, si més no de temps, cosa que anirà en detriment de la regularitat. Per tal de tenir constància d'haver seguit estrictament l'itinerari, l'organització col·loca controls de pas que cal seguir en l'ordre establert, en cas contrari es rep una forta penalització.

S'ha de tenir precaucions especials, ja que en caminar i llegir alhora per camins de muntanya és fàcil patir una caiguda. Aquesta tècnica té una didàctica real, atès que sovint la trobem a les descripcions d'itineraris de senders o altres rutes.

Orientació o orientació pura

Plànol cartogràfic en mà, amb uns punts assenyalats, pels quals s'ha de passar en l'ordre establert i pel camí més lògic. Com la resta de modalitats combinades orientació-regularitat, penalitzen molt més els errors d'orientació (no passar per algun control secret de pas) que la regularitat, tenint en compte que els primers sempre solen provocar els segons.

El Cuc

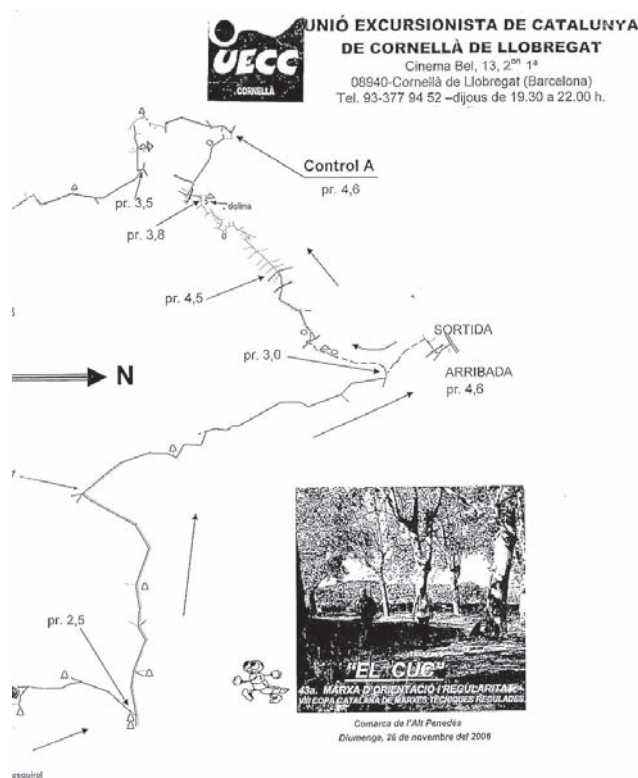
És un peculiar sistema on el plànol donat és un grafisme esquemàtic i proporcional a escala de l'itinerari, sense dades de desnivell, o sigui una vista aèria de la ruta a

seguir, on es mostren les característiques del camí, i les referències i particularitats que trobes en el mateix, però on no tens cap referència externa al propi itinerari. És un sistema molt intuïtiu, en el que és pràctic utilitzar la brúixola.

A mitjan març s'inicia una nova edició de la Copa Catalana de Marxes Regulades, el calendari de la qual incorporem a les activitats de l'Entitat i n'anirem fent ressò, tot esperant que puguem augmentar el nombre d'equips del CEL a aquestes sortides que representen, si més no, una bona excusa per anar d'excursió a d'altres contrades del nostre país.

Per tots els interessats en aquest tema i altres relacionats amb els sistemes d'orientació tenim també la voluntat d'organitzar un Curset d'Orientació, on s'inclouran temes sobre cartografia, orientació i utilització de sistemes de posicionament global, els coneguts GPS.

Josep Lluís Gàzquez

D'ara en endavant

El dia en què el *Myotis* es va retrobar amb el *Pipistrellus*

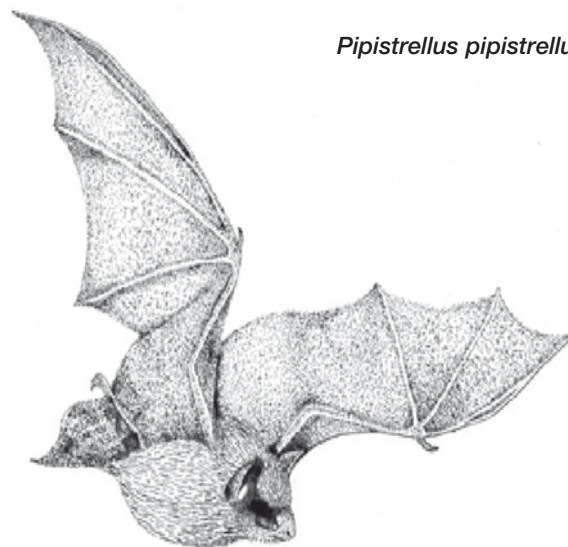
Eren tots dos en una cova del Montsant, a l'avenc de l'Alba crec, després del pas dels gallumbos; tots dos penjats cap per avall, de tal manera s'entenien (per facilitar la feina al lector he capgirat la narració). El *Pipistrellus*, xerraire de mena, orgullós, relatava els seus avatars per les serres altes. Al *Myotis* li estranyaven els hàbits del *Pipistrellus* per tant elevades latituds, tant com li estranyen els costums gregaris d'altres espècies. L'arrogància d'aquell es complia, ufanós de localitzar cavitats recents, que el gel, en la seua inexorable retirada, anava descobrint, impol·lutes a rastre de qualsevol ésser viu, i netes sobretot de guano, que a ell particularment tant li molestava. Doncs el paio xerrava i xerrava de les delícies de la solitud, omplint-se el sonar a vessar de tals meravelles. Fins que un dia, un parell d'espeleòlegs van penetrar en el seu atzarós cau, picant i tirant corda avall. Llavors, el *Myotis*, com que ja ens coneix, va perdre encara més l'interès per la història. *Pipistrellus* observava els novinguts en les seues limitades maniobres, davallant més i més per les verticalitats de l'avenc. Encuriolit, fins i tot va seguir per una estona el lent deambular d'aquells dos

elements en les seues dificultats per obrir-se pas per un àmbit tan esquiü per a ells. Al final va creure endevinar la raó de la seua dèria: i és que per més que baixin, sempre hi ha una llum al final del pou. El *Myotis* feia estona que dormia.

El superbiós tarannà del *Pipistrellus* encaixa a cops amb les motivacions de l'espeleòleg comú. Els dos personatges, als que es refereix mig fotense'n, encetant una nova exploració, es tenen l'un a l'altre, en una relació d'autosuficiència i confiança mútua. Desenvolupant una activitat en la que són tan importants els companys com la mateixa pràctica de l'espeleologia. Segurament hauran arribat a aquest punt del relat, després de portar a cap algunes sortides prèvies de prospecció. Per fi coincidiran un cap de setmana per a fer un atac lleuger, i al cap d'unes hores d'aproximació arran dels 3.000 metres d'alçada, carregats de material, començaran a treballar amb l'esperança que el pou els permeti una connexió amb la xarxa subterrània que albiren en el seus recorreguts de superfície per la muntanya, que els farà tornar molts cops, durant anys, passant quasi a integrar-se amb

Myotis myotis

Pipistrellus pipistrellus

Barbastella*Rinolophus**Tadarina*

el paisatge; les mamàs isardes els reconeixeran i ho faran saber als seus fillets, les marmotes ja no xisclaran quan s'apropin i els mustèlids faran incursions pel seu campament per completar el seu rebost.

Pipistrellus té raó en alguna cosa: el canvi climàtic i la progressiva enretirada de les congestes de neu han ampliat el territori de treball dels espeleòlegs, així com l'avenç en els mètodes desobstructius ha facilitat l'entrada a xarxes subterrànies closes fins fa ben poc. Cada cop hi ha més feina i menys espeleòlegs per fer-la, per compartir, una tasca perseverant impossible de complir sense una gran dosi d'il·lusió. Una il·lusió que s'encomana entre els components d'una exploració projectant-se en objectius comuns. Sí, és veritat que tot això sona un pèl rar, en un temps en què predominen les exigències personals abans que el compromís d'un treball en equip i ja no es troba gent que s'encarregui de fer res. En canvi també comporta un posicionament personal davant les masses.

L'espeleologia avança de la mà de les noves troballes conjuntament amb el progrés tècnic. I avança pertot arreu, malgrat que enxubats sota una boira gèlida o d'un sol aclaparador, es passin temporades de desencís, perden companys que no són substituïts per noves altes, companys per compartir.

Els del GELL estem ficats per diverses zones de treball obertes, que ens van donant els fruits inesperats que tot espeleòleg recerca. Zones de temporada en les que es ve treballant d'anys ençà i de les que es nodreix la nostra publicació, i perspectives en altres serres en les que ja s'està començant a treballar. Tenim el que tenim, les serralades properes no ens ho posen fàcil, però déu n'hi do el que traiem d'elles. De vegades les minories, com ja es va fer anteriorment en la història de grup, han d'intentar reagrupar-se per tal de continuar endavant. En l'actualitat és tan fàcil comunicar-se amb espeleòlegs de tot el món, transmetent i demanant informacions per resoldre totes les situacions que se'ns presenten en les exploracions, interactuant entre les diferents disciplines, perquè si alguna cosa té aquesta feina és la d'estar constantment creant, i per crear s'ha de practicar.

Una falla de muricecs més

Myotis es troba en l'arrecerada esquerra d'un vaporer amb el Rhinolophus i li diu:

—Conta'm una història, Rhino. Falta molt perquè es pongui el sol i fa dies que em costa dormir—. Rhino, amb el semblant preocupat, més aviat, perquè la primavera s'escapa sense haver consumat, sabedor que quan passi el zel li espera una llarga temporada de sequera eròtica, i les perspectives futures se li ensumen fosques,

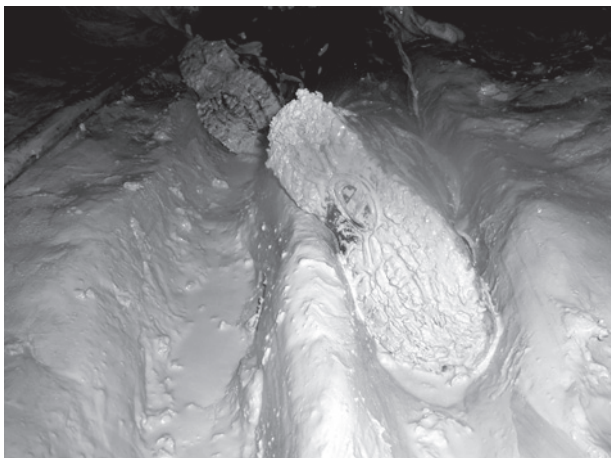
biotiga

cuidem de tu,
cuidem de la terra.

Alimentació i
productes ecològics
Teràpies per a la salut
Tractaments per a la cura
del cos
Cafeteria
Comandes a domicili

C/Ramon Llull, 6 25008 LLEIDA Tel. 973 83 40 21 Fax. 973 83 40 22 e-mail: biotiga@menta.net www.empreses.net/biotiga

tot en productes biològics

molt fosques. Llavors li comença a transmetre la història de la seua vida:

—Mira noi, de jovenot feia centenars de quilòmetres per trobar parella, i quan arribava o feia tard o era massa aviat, sempre m'anava d'esquiltllèbit. Després se'm va ocórrer utilitzar la tàctica contrària, saps el que vull dir: restar a l'espera observant con van passant. I això és el que realment passava: que anaven passant i prou. A continuació em vaig fer monjo, va ser la meua etapa mística de la que vaig sortir calent com una brasa. Així que vaig decidir agafar-me ràpidament a la primera que sintonitzava, seguint-la fins que l'aconseguia. Però amb tanta tossuderia, que quan arribava el moment ja estava fart d'elles, era un esforç massa gran per una satisfacció tan minsa. Ara només semblo un mussol rondinaire que cada cop desperta menys interès, incapaç d'atraure ni les més inexpertes ni les més velles—. Myotis, fent-se càrrec de les preocupacions del seu col·lega, l'intenta confortar amb la seua experiència:

—Jo crec que l'important és estar en el moment adequat en el lloc indicat. Conèixer cada punt cardinal on s'ha d'anar a matar i aprofitar la llei de l'oferta i la demanda. Te'n faries creus de les femelles a les que he complagut seguint aquesta manera de fer, és que quan la necessitat estreny i no hi ha ningú més disponible...

—Això és més qüestió de sort que d'una altra cosa, i quan un és tan desafortunat com jo, val més no esperar gran cosa de la sort.

—Home, tampoc cal autocompadir-se d'aquesta manera, com tampoc cal limitar-se. Ho has intentat amb femelles d'altres espècies?

—És clar que sí. Sols recordar el suau tacte de les Epseticus, em fa estremir, o les orelles punxegudes de les Barbastella o la pell daurada de les Plecotus, i les cuetes de les Tadarines, calla, calla, que encara arrencaré el vol.

—Això està bé, no cal seguir fil per randa les necessitats reproductives. I les menudes Nyctallus les has provat? Tan petites i gustoses elles.

—No, aquestes, no.

—No saps el que et perds, i les meues congèneres Myotis?

—Tampoc.

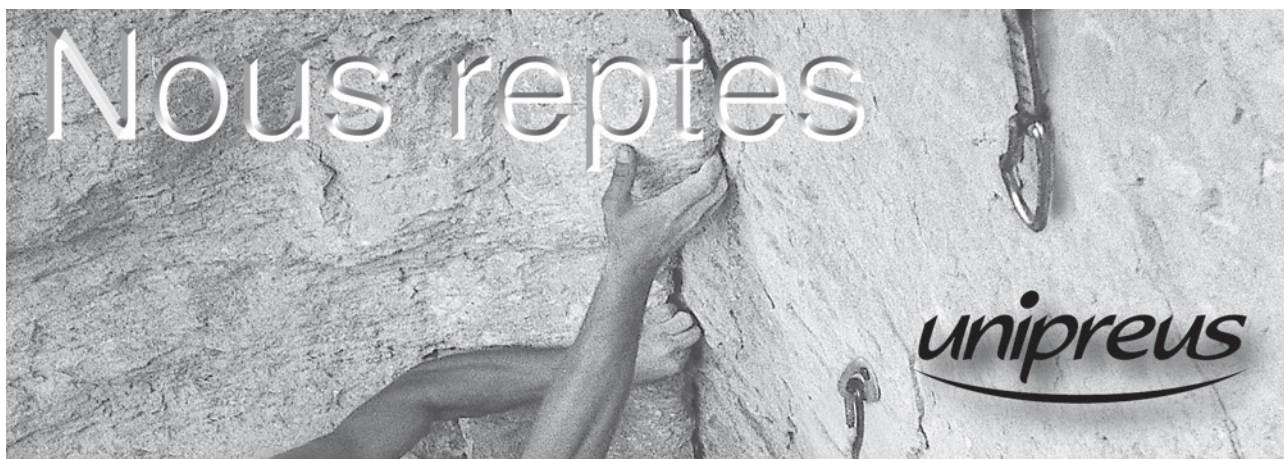
—I alguna vegada ho has fet amb algú de diferent espècie, però del mateix sexe?

—(...)

—Potser seria hora de provar-ho, no?

—Potser.

Lluís Pérez Freixinet

XVIII Premi fotogràfic Òscar Ribes

Lleida, 16 de novembre de 2006

A Lleida, a les 22 hores del dia 16 de novembre del 2006, al local del Centre Excursionista de Lleida, reunit el jurat qualificador del XVIII Premi Fotogràfic OSCAR RIBES constituït per:

• Jesús Forcada Ratés, del CEL • Francesc Català Alós, del CEL • Josep Molgó Òrrit, del CEL • Emilio Clariana Torremorell, fotògraf • Enric Rodríguez García, fotògraf

ACORDEN:

Concedir els següents premis:

• Premi a la millor col·lecció de tres fotografies:

Lema LAS MONTAÑAS DEL CIELO, de Raúl Esteban Lerma, de Mungia.

• Premi a la millor fotografia:

Lema MAIA, de Josep Maria Abadia Palau, de Lleida.

• Accèssit de fotografia espeleològica:

Lema ESPELEOTEMES, de Josep Lluís Gàzquez Pons, de Lleida.

• Accèssit de fotografia subaquàtica:

Lema PASSAREL·LA, de Jordi Capdevila Rodríguez, de Lleida.

• Accèssit de fotografia d'alpinisme:

Lema TXINDOKI, de Benito Cantero, de Bergara.

• Accèssit social:

Lema DESPLOM, de Jaume Clua Felip, de Balaguer.

• Premi a la millor fotografia: Lema MAIA, de Josep Maria Abadia Palau, de Lleida.

XVIII Premi fotogràfic Òscar Ribes

- Premi a la millor col·lecció de tres fotografies:
Lema **LAS MONTAÑAS DEL CIELO**,
de Raúl Esteban Lerma, de Mungia.

XVIII Premi fotogràfic Òscar Ribes

• Accèssit de fotografia subaquàtica:
Lema PASSAREL·LA, de Jordi Capdevila Rodríguez, de Lleida

• Accèssit social:
Lema DESPLOM, de Jaume Clua Felip, de Balaguer

• Accèssit de fotografia d'alpinisme:
Lema TXINDOKI, de Benito Cantero, de Bergara

• Accèssit de fotografia espeleològica:
Lema ESPELEOTEMES, de Josep Lluís Gàzquez Pons, de Lleida

La Grallera, l'eina de divulgació de les activitats del Grup

L'any 1984, davant de la impossibilitat de publicar al Butlletí del Centre res més que petites notes de les activitats realitzades, i seguint la tendència d'altres grups d'editar la seva pròpia revista divulgativa, neix la revista *Grallera*, amb un objectiu clar, tenir un mitjà per divulgar d'una forma més extensa i, si se'm permet, més erudita, els treballs espeleològics de tota mena que podien anar realitzant els membres del Grup.

Així doncs, amb els mitjans manuals de l'època, utilitzant una màquina d'escriure manual i l'antic art de copiar i enganxar, versió fotocòpia, paper i tisores, vàrem confeccionar l'original d'aquell primer número, el qual recollia els resultats de les primeres campanyes a la Serra del Chordal i Monderes, un fitxer de cavitats diverses o articles de caire més científic o tècnic, com l'estudi

de l'aqüífer càrstic de la Font Bordonera a Organyà o una anàlisi teòrica de la resistència dinàmica de les cordes. Com sol ser habitual en un primer número, no hi manca un article sobre la història del GELL.

Després d'uns anys d'intensa activitat espeleològica, tant en l'aspecte esportiu com de prospecció i catalogació l'any 1985 s'assoleix la màxima fita del Grup amb la realització del segon descens integral del Sistema Badalona, de 1150 metres de desnivell. L'any 1987 editem el segon número de la revista, reflectint les vivències de l'expedició al Marroc del 85, l'esmentada expedició intergrups al sistema Badalona o l'estada a l'interior del Solencio de Bastaras de l'any següent. Les campanyes multianuals al País Basc i a la Vall de Literola tenen un lloc destacat en aquest segon número, on no hi podia

faltar el fitxer de cavitats ni un article de caire històric sobre els inicis de l'activitat espeleològica a casa nostra. La factura de la revista continua essent força manual, tot i algun avenç de caire tecnològic (recordo haver canviat la màquina d'escriure manual per una d'elèctrica amb un poc de memòria i tot).

L'any 1990 i arran d'una sortida a una petita cavitat prop de Balaguer, ens proposem un nou repte, la realització del catàleg espeleològic de la Noguera, cinc anys de treballs de recerca a partir de les informacions facilitades per espeleòlegs, excursionistes i gent del país culminen amb l'aparició, l'any 1995, vuit anys després de l'anterior número, d'una publicació especial, la *Grallera* 3-4, en forma de monogràfic amb l'esmentat treball que seria premiat amb un accèssit al 6è Premi Norbert Font i Sagué que convoca anualment la Federació Catalana d'Espeleologia. En aquesta ocasió tot i continuar realitzant la maquetació nosaltres mateixos, les antigues màquines d'escriure havien deixat pas a la utilització de l'ordinador. La revista seguia ampliant el seu gruix, i de les 66 planes inicials arribàvem a les 90.

L'any 1999 surt a la llum la *Grallera* 5; per primer cop deixem que siguin els professionals els que es dediquin a les tasques més tècniques de revisió i maquetació d'una revista que dóna un salt qualitatiu important, alhora que continua amb un contingut mereixedor del reconeixement del col·lectiu espeleològic; el treball sobre els resultats de les campanyes al Montsant havia estat guardonat amb la màxima distinció de la vuitena edició del Premi Norbert Font i Sagué; acompanyaven aquest treball un annex

del Catàleg de la Noguera referent al sector Montroig-Camarasa, els resultats de les campanyes a Eriste, la notícia d'una descoberta arqueològica a les comarques tarragonines i un article en forma de resum bibliogràfic de les notes d'espeleologia tretes dels butlletins del Centre.

La celebració del 50è aniversari del Grup Espeleològic Lleidatà ens ha esperonat a enllestir tots aquells treballs que teníem entre mans, ja que l'efemèride bé valia l'edició d'un altre número de la *Grallera*. L'exploració de la Font d'Andana, sens dubte una de les descobertes més importants de tota la història del Grup, ens ha tingut molt ocupats en els darrers estius, sense deixar de banda la continuació dels treballs hivernals de recerca al Montsant o a la Baronia de Rialb. Hem tornat a reprendre la catalogació de cavitats disperses en els fitxers de cavitats i s'han publicat aquells treballs de la Vall d'Erisme que no van ser a temps d'entrar a la *Grallera* anterior.

La tasca del Grup ha tornat a estar guardonada amb sengles accèssits del Norbert Font i Sagué, l'un pel treball titulat "Alt Urgell: Alinyà-La Vansa" i un altre per la presentació multimèdia titulada "El Montsec Subterrani".

De tot això n'hem fet la darrera revista, amb 100 planes de text, gràfics i fotografies en blanc i negre i color i, sobretot, amb la suor i la il·lusió de tota una colla de membres del Grup, alguns dels quals hem estat participants d'aquests 21 anys de la nostra revista de divulgació espeleològica, tot esperant que puguem veure l'aparició de molts números més.

Josep Lluís Gàzquez

LLIBRERIA TURÍSTICA

- REVISTES DE VIATGES • LLIBRES I GUIES TURÍSTIQUES
 • GUIES D'ALLOTJAMENTS I D'OCI • MAPES DE CARRETERES I DE MUNTANYA
 • CARTOGRAFIA DIGITAL I EN RELLEU • RUTES SENDERISME
 • RUTES EN BTT • RUTES EN AUTOMÒBIL I EN 4x4 • RUTES D'HIVERN I D'ESCALADA
 • VÍDEOS I DVD • AMPLIACIÓ DE FOTOGRAFIES

C/ Ramon Llull, 8, baixos • 25008 • Lleida • Tel.: 973 241 267 • Fax: 973 241 267

Dos projectes amb greu impacte ambiental amenacen el congost de Mont-rebei

El congost de Mont-rebei, no en tinc cap dubte, és un dels indrets més apreciats per qualsevol excursionista lleidatà. Raons no en falten. Des del punt de vista excursionista, el congost de Mont-rebei és un dels millors escenaris on desenvolupar la nostra activitat. Des del punt de vista ambiental, el congost de Mont-rebei és un espai molt singular, ja que és l'únic congost d'un gran riu pirinenc que no està travessat per cap infraestructura. Això ha permès que s'hagi mantingut fins als nostres dies gairebé verge, ja que només s'hi pot accedir a peu i no hi ha elements que malmetin la bellesa genuïna del paisatge; al contrari, els conreus, les petites ermites i castells, els masos, les fonts i els corriols ens mostren la petjada secular de l'home i una antiga forma de viure integrada amb l'entorn. Com a espai natural, està protegit per les figures de reserva natural parcial per la protecció de la llúdriga, pel Pla d'espais d'interès natural i per la xarxa Natura 2000. Malgrat la gran vàlua paisatgística i ambiental del congost de Mont-rebei, durant l'any 2006 s'han presentat dos projectes que poden comportar greus impactes sobre la integritat d'aquest espai: un pont als cingles de la Pertusa i una presa de 33 metres d'alçada a la cua de l'embassament de Canelles.

En aquest article vull fer un petit resum d'ambdós projectes i fer una breu valoració dels seus impactes.

El pont de la Pertusa

El pont de la Pertusa és un projecte presentat per la Diputació Provincial d'Osca que es justifica com una reposició de l'antic pont de Montfalcó que va desaparèixer amb la construcció de l'embassament de Canelles. El projecte descriu un pont ancorat sobre els cingles de la Pertusa de més de 200 m de longitud, 4 m d'amplada i situat més de 20 m per damunt del nivell d'aigües màxim de l'embassament de Canelles. Segons el projecte, el pont és per a ús peatonal i els accessos que s'han d'obrir en ambdós marges de riu només seran per a l'ús durant la fase de construcció. Malgrat el pretès ús peatonal, el pont es dissenya per suportar un trànsit rodat de vehicles fins a 20 tones. No sembla gaire coherent. Tampoc no sembla coherent que per fer un pont peatonal (atenció: d'estructura rígida, 4 m d'amplada i capaç de suportar vehicles de fins a 20 tones) s'hagin d'obrir uns accessos per vehicles a ambdós marges de l'embassament i, especialment, a la banda de la Pertusa, on l'orografia fa molt

difícil obrir un accés rodat i on el camí d'accés tindrà molt impacte visual.

El projecte tampoc justifica la necessitat d'aquesta infraestructura. Si bé és cert que antigament hi havia un pont sobre la Noguera Ribagorçana procedent de Montfalcó, aquest no s'ubicava sobre els cingles de la Pertusa sinó una mica més al sud, en un paratge on el riu no està encaixonat per afloraments rocosos. El problema, se suposa, és que la cota màxima de l'embassament de Canelles obligaria a elevar l'antic pont, en cas de reconstruir-se, amb pilars de més de 50 metres, cosa que s'evita encaixant l'estructura del pont als cingles de la Pertusa. En el projecte no es menciona que la cota del pont a construir és molt superior a la de l'antic pont (situat aigües avall i gairebé a l'antic nivell del riu) i que se situaria en un punt que té un gran impacte visual sobre la fantàstica silueta de l'ermita de la Mare de Déu de la Pertusa i els cingles de la Pertusa, inclosos a l'inventari d'espais d'interès geològic de Catalunya a causa de la notorietat de les seves formacions sedimentàries i la presència de fòssils que permeten una precisa atribució cronoestratigràfica. D'altra banda, ni Montfalcó ni cap altre poble de la banda aragonesa (l'Estall, Blancafort, Finestres, Fet, Casserres, etc.) està habitat, per la qual cosa no queda justificada la necessitat de comunicació d'ambdós marges per aquest punt.

Presa i central de Sant Esteve

ENDESA és titular dels embassaments de Canelles i Santa Anna, que es gestionen conjuntament, amb un volum d'emmagatzematge d'aigua de 687 Hm³ i 238 Hm³ respectivament (volum total de 925 Hm³). El nivell màxim de l'embassament de Canelles és de 506 m però normalment la seva cota està per sota dels 482 metres i els estudis indiquen que tan sols és previsible omplir l'embassament en anys molt humits, amb una recurrència de 9 a 12 anys o, fins i tot, superior.

La manca d'aigua a Canelles és el motiu que justifica la realització de la presa de Sant Esteve, atès que hi ha un potencial hidroelèctric que no s'aprofita per la diferència de cota màxima i la cota habitual a l'embassament de Canelles. Per tot això, ENDESA vol fer una presa de 33 metres d'alçada situada uns 800 metres riu amunt del congost de Mont-rebei que permetria assolir la cota de 506 metres (fins el mateix poble de Pont de Montanyana), amb un volum d'embassament de 15,7 Hm³ i una capacitat

de producció elèctrica de 28 GWh/any. La realització de la central comporta fer una connexió elèctrica de 25 kV de 4 km de longitud fins la central hidroelèctrica de Pont de Montanyana. L'estiu de 2006, les autoritats catalanes, per veu del conseller d'Obres Públiques, i les aragoneses, a través del vicepresident de la Diputació d'Osca, es van manifestar obertament a favor de la construcció d'aquesta presa molt abans dels procediments d'avaluació d'impacte ambiental i abans de sotmetre el projecte a informació pública. Fins i tot, les autoritats catalanes i aragoneses van presentar aquesta obra com una millora ambiental, ja que, segons el projecte, la presa permetrà mantenir un nivell d'embassament estable, donar cabal ecològic a Mont-rebei, millorar l'hàbitat de la llúdriga, recuperar l'ecosistema sobre la base de la banda àrida actual, revaloritzar paisatgísticament la zona per la presència d'una làmina d'aigua estable i millorar les possibilitats de lleure relacionades amb l'aigua; és a dir, navegació, pesca i bany.

Aquestes suposades millores ambientals tenen una base molt feble i enganyosa. Així, per exemple, la pretesa millora de l'hàbitat de la llúdriga no és tal si tenim en compte que els embassaments no comporten cap benefici per a la llúdriga sinó més aviat al contrari, a causa de l'efecte barrera de la presa i, en aquest cas, la previsible intensificació d'usos (navegació, pesca, bany) que comportaran una incidència negativa per a l'espècie. També cal destacar que el projecte cita com un avantatge dotar de cabal ecològic el congost de Mont-rebei, però s'oblida que ara el congost ja té aquest cabal, el qual li arriba pel riu, atès que al congost, atesa la manca de nivell a l'embassament, s'hi manté la dinàmica fluvial. Cal destacar especialment per incongruent, la pretesa millora ambiental que comporta l'increment de les possibilitats de lleure relacionades amb l'aigua. A partir de la intensificació d'usos hi haurà un impacte directe sobre el medi i es generen unes expectatives urbanístiques que poden ser molt més impactants que la mateixa presa. En aquest cas, el fet que les ribes de la Noguera Ribagorçana pertanyin a administracions autonòmiques diferents comporta una dificultat en la planificació urbanística i gestió de l'espai, especialment pel fet que la riba catalana té un important grau de protecció ambiental i la banda aragonesa no. El projecte tampoc té en compte algunes qüestions clau com ara els impactes generats durant la realització de l'obra, l'impacte de la nova línia elèctrica fins el Pont de Montanyana, l'impacte de la banda àrida aigües avall de la nova presa i l'impacte de la presa, un cop construïda, sobre el congost de Mont-rebei.

Per tot l'exposat queda clar, al meu parer, que l'objectiu del projecte d'ENDESA és doble, d'una banda, la gene-

ració d'energia elèctrica, i de l'altra, aprofitar el potencial de desenvolupament urbanístic generat al voltant de l'ús turístic intensiu de l'espai el qual, no ho hem d'oblidar, quedarà molt ben comunicat per la futura autovia Lleida-França. Per contra, totes les suposades millores ambientals a la cua de l'embassament de Canelles es podrien assolir amb l'establiment d'una nova cota d'explotació més baixa que l'actual, més realista i coherent amb els recursos hídrics existents a la conca de la Ribagorçana, i amb la regeneració de l'hàbitat fluvial que de manera natural esdevindria de nou amb la recuperació del tram de riu a l'actual cua de l'embassament.

Què podem fer

Aquesta no és la primera vegada que el congost de Mont-rebei es veu amenaçat. L'any 1985 els moviments ecologista, excursionista i social varen lluitar i aconseguir que el tram de l'eix occidental català no passés pel congost de Mont-rebei. Ara, cal assolir de nou el compromís de les entitats cíviques, excursionistes i de la gent del país per evitar la construcció de la presa i del pont. El congost de Mont-rebei té una bellesa i un valor natural que tots els excursionistes coneixem bé, com també els gairebé 30.000 visitants que rep cada any, amb el que això representa per l'economia local (turisme rural i de qualitat) i per la permanència de la gent al territori. Amb l'obertura d'una nova via de comunicació i la construcció de la presa es malmetrà la bellesa de l'espai i s'obriran unes vies de desenvolupament turístic i urbanístic que beneficiaran l'especulació i que no estaran en mans de la gent del territori.

El Centre Excursionista de Lleida, per acord de la Junta de data 20/9/06, va decidir adherir-se a les accions de la Plataforma per la Defensa del Montsec, de la qual el CEL en forma part, en defensa del congost de Mont-rebei. Altres entitats excursionistes com el Centre Excursionista de Tremp i el de Balaguer formen part d'aquesta plataforma. També institucions de prestigi inqüestionable, com la Universitat de Lleida, han manifestat el seu rebuig a la construcció de la presa de Sant Esteve. Podem fer de nou força per aturar aquesta amenaça. És per això que amb aquest escrit us convido a participar a la marxa en defensa del congost de Mont-rebei el proper dia 4 de febrer de 2007. Més informació d'aquest acte la trobareu a la web del CEL.

Xavier Massot i Castelló

*Vocal de Natura i Medi Ambient
del Centre Excursionista de Lleida*

Records que mai no s'esborraran de les nostres memòries

Era poc més de migdia quan sonà el mòbil. Era el Pep i en contestar, el seu to de veu ja no em va agradar gens. Procurant que no m'alarmés em digué:

—Seu i calma't; el Jesús és mort...

El meu cap es bloquejà de cop, es col·lapsà i no podia reaccionar. Passada una bona estona d'incredulitat, a poc a poc va prendre forma i consistència la maleïda notícia.

Ara, amb tan poc espai de temps transcorregut, s'amunteguen al meu cap instants, imatges, gestos i paraules; però per damunt de tot això, encara puc sentir-te aquell sonor, estrepitos i contagiós somriure.

Tants anys, 30 si no em falla la memòria, i tots els records han brollat tot d'una al meu cap. No sabia per on començar per poder descriure'ls.

Els meus inicis a la muntanya gairebé van lligats als famosos germans Lorés; Quim i Jesús, quina parella. Amb vosaltres i molts d'altres, alguns dels quals malauradament ja no són entre nosaltres, vaig viure les meves primeres experiències excursionistes. Ens en van passar de tots colors, però sempre tornàvem feliços d'aquells caps de setmana de fred, pujades interminables, bones estones i xerrades a la vora del foc.

Te'n recordes, Jesús?

Després van venir els temps de nuviatge, casament i fills per part de tots i vàrem iniciar una nova etapa. Caminades i acampades a llocs on poguéssim arribar amb cotxe, i així, fer-nos més fàcil tot el desplegament que convenia per la nostra quitxalla. Tot era perfecte, ens passàvem el dia —entre excursions, dinars i

sopars— intentant convèncer-nos els uns als altres de quina seria la manera més adequada per crear un món més bo i sostenible.

De fet, era una de les idees que més et feia patir; i, a poc a poc, et vas tornar més radical. Es podia deduir després de llargues excursions que vàrem gaudir plegats aquests darrers anys fent el camí de Sant Jaume. Etapes meravelloses per tot el que vam conèixer plegats i que mai no s'esborraran de la meua memòria.

T'agradava conversar i t'entusiasmaves moltíssim amb les teves idees sobre com hauria de ser aquest món que no t'agradava gens. Propugnaves d'alguna manera tornar un xic als orígens, a la tradició: en definitiva, era un voler conjuguar humanitat amb les noves tecnologies; coses que jo no veia per enlloc poder-les fer realitat.

Espero, ara que tu has decidit anar-te'n i jo he de respectar la teua decisió, que hagi trobat aquest món ideal pel qual tu vas intentar lluitar. Vas posar el teu gra de sorra per millorar la convivència de tot allò que t'envoltava, i no te'n vas poder sortir com tu volies. Eres com un quixot lluitant contra els elements.

Sigues feliç allí on estiguis, que nosaltres procurarem continuar aquí: al món que tu has deixat, amb esperança i il·lusió.

Arranca, Jesúsín.

Pili Domínguez Torres i Pep Godoy Fumat

Germà, germà...

Fou, crec, el 1973 (o 1974) l'any que vaig conèixer el Jesús. Amb ell i el Quim (el seu germà) vaig fer les meves primeres excursions als Pirineus. El primer que em va cridar l'atenció va ser la seva rialla (com a molts). Ferma, espontània, decidida, sincera, característica i no sé quants qualificatius més. I el millor: no va canviar amb el pas dels anys. Excursions, el cine-club, viatges, més excursions, en família, sopars, celebracions... i converses, moltes converses. Al cotxe, al refugi, en anar a dormir fent bivac, en les parades per recuperar l'alè, a casa... Els temes: l'individu, la societat i què podríem fer per millorar. Tot hauria de ser tan bonic com els paisatges que contemplem. Hores i hores esmerçades a debatre sobre el que les noves generacions, més preparades i "cultes", podrien fer per millorar la qualitat de vida de les persones. Informàtica, ordinadors: la seva feina, dèria, afeció, hobby, tot. I un convenciment: aquesta eina era important, clau, ineludible pels seus propòsits, idees, somnis... El primer ordinador en què va col·laborar, de la mida d'un armari; després, millores, més prestacions, més eficiència, o sigui: més possibilitats per allò que ell volia. Però els resultats no eren ben bé els esperats, els seus somnis i propòsits es complien només en una petita part. El que per ell era una aportació a millores que revertissin al conjunt de la societat, per altres era contemplat com una eina molt útil pels seus interessos. Potser massa somnis, potser massa interessos, potser una mica de cada cosa, potser nivells diferents de percepció, potser... Tot plegat: desil·lusions difícils de suportar.

Una data que no recordo, un lloc i un fet que recordo: Canet de Mar i el Festival de Cançó Catalana. Uns hi anàrem amb cotxe i el Jesús va venir amb tren des de Barcelona. El problema: trobar-se entre tanta gent. La solució, una consigna: "germà". Tots esbarriats pel recinte cridant: germà, germà... El resultat: satisfactori. Hi érem l'Enric, el Sisco, el Quim, el Jesús, més companys que no recordo i jo mateix. Germà, va ésser durant molts anys la manera com el Quim cridava molt afectuosament al Jesús. Ho podríem considerar normal, ja que de fet era el seu germà, però com ho deia l'un i com ho escoltava l'altre era el senyal de la profunda estima que hi havia entre ells dos. Malauradament no hi ha ni el que feia ressonar aquest mot entre les muntanyes, ni qui se sentia al·ludit immediatament.

Ara, molts records, dubtes, preguntes sense resposta, tristesa i angoixa. La rialla gravada en els nostres cors com ell mateix. Les muntanyes la guarden entre les pedres i la deixaran sentir quan passem per infinits corriols cap a infinits cims i en arribar a dalt recordarem i cridarem amb força: germà, germà.

Ramon Pach

I la vida continua...

D'aquesta vida plena d'experiències compartides en el món de la ciència, la muntanya, la família, els amics, el dia a dia... ens queda el record de moments magnífics, plens de joia. Vivències d'una joventut compromesa on obrir-se camí implicava sacrifici. On defensar els teus ideals suposava renunciar a la comoditat. Dies i dies abocat a la recerca d'un món millor, més humà: *la ciència i la tècnica cal que tinguin com a objectiu millorar les condicions de vida de la gent en general, cal que estiguin al servei de la humanitat*, aquesta era la seva consigna que sempre i en tot lloc defensava aferrissadament, motiu de llargues estones de conversa.

El seu lligam amb el Centre Excursionista de Lleida, des de començaments dels anys setanta, és una clara prova d'aquest entusiasme que sempre demostrà per tot allò que pogués contribuir a les relacions humanes: llargues caminades, travesses, esquí, escalades... i una important contribució a promoure activitats lúdiques complementàries de caire cultural com el Cine Club dels anys setanta. I no voldria deixar de mencionar la seva contribució al Centenari amb un conveni de col·laboració amb la Facultat d'Informàtica de Lleida mercès a la qual hem pogut gaudir d'una pàgina web especialment dissenyada per a aquesta celebració.

Som molts els que, per motius diferents, tindrem present el Jesús Lorés al llarg de la vida, però jo particularment voldria ressaltar-ne un de ben especial: era un bon amic i me l'estimava molt.

Mercè Ciutat

Campionat de Catalunya de marxes tècniques regulades

XXIX marxa de regularitat de les terres de Lleida

12 de novembre de 2006

La sortida i arribada de la prova va ser a la localitat d'Alòs de Balaguer (La Noguera). Es van inscriure un total de 79 equips, van sortir 74 i d'aquests, 4 van ser desqualificats. El recorregut, d'uns 16 quilòmetres i mig, amb una durada de 4 hores aproximadament, s'iniciava a la part baixa del poble, vora el riu, i es pujava en direcció al Castell pels bonics i costeruts carrers. Des del castell es remuntava cap al Castellar, i després s'anava en direcció a Penalta. D'aquest punt es descendia cap al dispensari de Camarasa i sense arribar-hi, s'agafava el congost del

Mu per on discorre el riu Segre. Finalment, resseguint tot el congost, s'arribava de nou a Alòs de Balaguer, tot això acompanyats de la nostra amiga, la boira, que no ens va voler deixar sols. La prova va acabar amb un dinar en el que participants i controls van poder degustar el que s'està convertint en l'especialitat del CEL, **la cassola de tros**, cuinada per l'equip habitual, al que aprofitem per agrair la seva feina. Us adjuntem la classificació dels 10 primers i de la resta d'equips pertanyents al Centre Excursionista de Lleida:

25	Manel Fonts Oliva	Pilar Corominas Morral	C. E. Avinyó	C. E. Avinyó	4
22	Josep Planas Bertran	Roser Muela Almendrol	A. E. Talaia	A. E. Talaia	10
68	Josep Maria Morera Donaire	Miquel Santacana Mas	C. Exc. Guissonenc	C. Exc. Guissonenc	12
19	Xavi Companys Ferran	Jesús Monserrat			16
54	Joan Vadim Marco Riera	Fermí Marco Perez	C. Exc. Els Blaus	C. Exc. Els Blaus	19
24	Àlex Sala	Mabel Gomez	Foment Exc. Barcelona	Foment Exc. Barcelona	20
59	Roger Domingo	Eva Prats	Foment Exc. Barcelona	Foment Exc. Barcelona	22
67	Jordi Planas Arau	Marta Vila Garrigó	C. Exc. Ripoll	C. Exc. Ripoll	23
75	Camil Costa Caixach	Manel Galante Estevez	C. E. Avinyó	C. E. Avinyó	23
44	Xavier Massana Cuadras	Àurea Ortega Donate	A. E. Talaia	A. E. Talaia	24
27	Joan Ramon Segura Radigales	Xavier Bernado Torres	C. Exc. Lleida	C. Exc. Lleida	24
42	Albert Garcia Sans	Elvira Cebrian Lazaro	C. Exc. Lleida	C. Exc. Lleida	29
58	Sergi Colomina Galindo	Eva Planas Muela	C. Exc. Lleida	A. E. Talaia	31
41	Joan Palle Torres	Ariadna Palle Argiles	C. Exc. Lleida	C. Exc. Lleida	31
6	Maite Cuesta Camarasa	Javi	C. Exc. Lleida		32
5	Jordi Barberà Pons	Esther Barberà Roig	C. Exc. Lleida	C. Exc. Lleida	37
16	Aleix Olondriz Valverde	Hèctor Quintana Hernandez	C. Exc. Lleida		37
9	Andreu Bernado Galofre	Núria Bernadó Torres	C. Exc. Lleida	C. Exc. Lleida	41
18	Antoni Satorra Vallverdú	Aisling Satorra O'Neill	C. Exc. Lleida	C. Exc. Lleida	41
49	Àngel Bach Cots	Víctor Iñiguez Almacellas	C. Exc. Lleida	C. Exc. Lleida	42
61	Josep Maria Peixó Cerarols	Feliu Izard Gavarró	Ass. Muntanyencs Berguedans	C. Exc. Lleida	47
35	Jordi Climent Llordés	Yolanda Álvarez Blasco	C. Exc. Lleida		48
71	Feliu Izard Forrellad	Silvia Galindo	C. Exc. Lleida		49
21	Maria José Casas Gallinad	Francisco Bosca Simon	C. Exc. Lleida	C. Exc. Lleida	61
79	Oriol Cuadrat Gigó	Marian Puyals Canal	C. Exc. Lleida	C. Exc. Lleida	63
1	Ares Izard Forrellad	Elisabet Fuentes Ramos	C. Exc. Lleida	C. Exc. Lleida	66
43	Lluís Olondriz	M ^a Carme Valverde	C. Exc. Lleida	C. Exc. Lleida	71
14	Rosa Rosanes Bosch	Pilar Moreno Velasco	C. Exc. Lleida	C. Exc. Lleida	74
64	Joan Laso Miret	Sònia Gort Pallàs	C. Exc. Lleida		Des.
65	Carme Hernandez Cano	Rosalía Espart Simó	C. Exc. Lleida	C. Exc. Lleida	Des.
77	Àngels Culleré	Montserrat Liesa Torremarin	C. Exc. Lleida	C. Exc. Lleida	Des.
78	Joan Torres Pascual	Maribel Prado Carbó	C. Exc. Lleida	C. Exc. Lleida	Des.

Apunts i comunicacions

El passat 17 de novembre celebràvem el tradicional sopar de germanor de la nostra entitat, més tard que de costum i amb uns actes especials: reconeixement a la fidelitat dels socis i sòcies que aquest any celebràvem cinquanta anys! Un emotiu acte amb la presència de les autoritats, president de la Diputació senyor Isidre Gavín, alcalde de Lleida, senyor Àngel Ros, delegat de Cultura de la Generalitat senyor Antoni Llevot, directius, delegats, empresaris, un ampli ventall de personalitats de tots els camps. L'assistència fou nombrosa, gairebé tres-centes persones en un marc immilorable per un acte com aquest, el pavelló de la Bordeta.

El lliurament de plaques per als socis i sòcies de 25 anys d'antiguitat va precedir a l'acte més distingit que fou el lliurament dels pins d'argent a aquelles persones que al llarg de 50 anys ininterrompudament, s'han mantingut actius. Per acabar, el grup musical "Mig del CEL" va amenitzar la festa fins altes hores de la matinada.

EXPOSICIÓ: 49 pessebres al cim d'una muntanya

Aquesta ha estat la darrera activitat del nostre Centenari. Una àmplia exposició resultat del treball de recerca del nostre consoci Jesús Forcada al llarg de dos anys. Ha hagut de furgar molts arxius, buscant entre fotografies velles per aconseguir imatges de totes les sortides. Una passejada per la història dels darrers cinquanta anys de la nostra entitat a partir d'una de les activitats més participades del Centre Excursionista de Lleida: el pessebre al cim d'una muntanya. Persones moltes de les quals ja no estan entre nosaltres, però el seu record és viu i aquesta exposició ha facilitat poder-les recordar.

No ha faltat detall ni explicació, així el Manel Cortès ha contribuït amb la seva coneixença, a situar cada diada en el lloc precís, amb una explicació de cada indret. Una exitosa exposició, així ho corrobora la mateixa Diputació la qual esmenta que ha estat una de les més visitades d'aquest any. I és que... és tanta la gent que s'hi pot reconèixer, és tanta la història...! Volem aprofitar des de les pàgines de l'*Aresta* per agrair al Jesús Forcada aquesta iniciativa i encoratjar-lo a conservar aquestes imatges que són patrimoni de la Història del Centre Excursionista de Lleida.

El 14 de novembre va tenir lloc la presentació del documental *CENT*, obra del nostre benvolgut consoci Josep M. Castellví, un autèntic expert en aquest camp com molt bé sabem. Aquest DVD ens arribarà a casa i podrem gaudir de les imatges i dels records en família i amb els amics. Volem aprofitar les pàgines de l'*Aresta* per donar les gràcies al nostre company per tant esforç i especialment per la paciència que ha demostrat i l'afecte que hi ha posat.

Altes al Centre. BENVINGUTS!!!

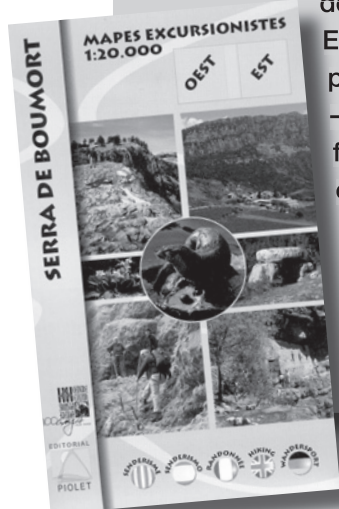
José Pueyo Jiménez, Marc Caufapé Poca, Mercè Galindo Ochoa, Jordi Mercadé Oro, Sergi Ruiz Farre, Mª Ghattas Cogolludo, Mª Pau Alcalà Sanchis, Sergi Lladó Peinado, Màrius Bernadó Tarragona, Joan Solans Blasco, Eudald Roca Alsinet, Neus Cervera Mir, Miguel Alberó Aliaga, Joan Flores Gonzalez, Magdalena Nadal Puigdollers, Antonio Artacho Ribera, Josep Barahona Canela, Enrique Sales Ferrando, Jordi Barahona Viñes, Jordi Suïls Subira, Julio Bravo Serrano.

Apunts i comunicacions

El Centenari del Centre conclou amb una nova publicació. Es tracta del nou mapa de la serra de Boumort de l'editorial Piolet. El treball de camp ha estat dirigit pel nostre consoci Manel Cortès —com no podia ser d'una altra forma—, que ha sabut reflectir en la cartografia totes les dades que va obtenir en la preparació de la preuada *Guia del Boumort*. D'alguna manera, podem considerar que la guia va obrir el cicle de publicacions

del Centenari i l'actual mapa el tanca. Ara esperem que vinguin altres treballs però ja no podran dur el distintiu del nostre Centenari. El treball que presentem consta d'una carpeta on hi ha dos mapes: Boumort est i Boumort oest, a escala 1:20.000 que permet recórrer molt bé aquesta serralada del Prepirineu tan autèntica. El tractament de la informació és molt clar i molt acurada la seva presentació. Felicitem en Manel per aquest nou treball que ens facilitarà endinsar-nos en la serralada —segurament— més desconeguda de Catalunya.

Joan Ramon Segura

Curs d'orientació a muntanya

El Centre Excursionista de Lleida organitza un curs d'orientació a muntanya, destinat a aquelles persones que vulguin ampliar els seus coneixements en tot allò relacionat amb la cartografia, tècniques i sistemes d'orientació i posicionament, i és clar, el funcionament i utilització dels sistemes de posicionament global (GPS).

El curs es desenvoluparà en tres sessions teòriques i dues sortides pràctiques amb el calendari provisional següent:

- 26 de febrer: primera xerrada teòrica: cartografia i interpretació de plànols.
- 28 de febrer: segona xerrada teòrica: aparells d'orientació. El GPS, funcionament i utilització.
- 4 de març: sortida pràctica.
- 7 de març: tercera xerrada teòrica: tècniques i sistemes d'orientació.
- 11 de març: segona sortida pràctica: participació a la Marxa de Regularitat Combinada del CEC.

Enguany no hem tingut ensurts en la sortida del pessebre, ni la neu ni el fred ens han atabalat. Però fins que no vam ser ben amunt ens pensàvem que no sortiríem del núvol de la boira.

Per sort en arribar a Pallerols ja teníem el sol escalfant el dia i els ànims. Com la ressenya marcava, el camí no va ser gens difícil i petits i grans, cadascú al seu ritme, vam enfilegar pista amunt fins al casal de Sant Marc. Allà dalt es va fer el que toca: el pessebre en unes roques, cants, xerinel·la i després a dinar que es fa tard. La baixada va ser ja dins dels núvols perquè la boira va voler visitar-nos fins a dalt del casal. I és que a Lleida hi ha dies que la portem empegada al clatell.

Francesc Català i Alòs

El consell de redacció de l'*Aresta* agraeix les col·laboracions espontànies i desinteressades, gràcies a les quals és possible la nostra revista, i molt especialment vol agrair els escrits entusiastes fets en ocasió del número especial dedicat al Manel Cortès. Moltíssimes gràcies a tots!!!